

**Давосир Оксана (прочитала поезію своєї мами Давосир Ольги Павлівни,
педагога-організатора Голгочанської ЗОШ І-ІІІ ст. Підгасцького району,
Тернопільської області)**

Засіймо у серці добро!

Які різні люде живуть на землі:
Хтось точить на когось свої пазурі,
Хтось з когось сміється, не бачить себе,
Когось душить зависть, за що не збагне.
Подібні ті люде до різних тварин
Інстинкт їх керує в житті не один.
І глянеш мов миша у своїй норі:
Сидить собі тихо, боїться вгорі.
А інший змією зав'ється у ніг,
Та жало у серці навіки зберіг.
Ще інший лисицею бути готовий,
Але чи є щирим солодке те слово?
Є люди – зозулі, а є – ластівки
Є люди сороки, є сови, граки,
Є лебеді білі, а є журавлі –
Такі вони різні усі на землі.
У кожній людині сидить собі птах,
А може, гризун, чи хижак у руках,
Бо тримається міцно і вилізе враз,
Бо хтось ненароком зачепить якраз.
Хай кожен погляне з польоту пташини
Чи в ньому лишилось ще ймення людини,
Щоб бути достойним носити ім'я.
У душу свою заглядаймо здаля,
Щоб часом не стати подібним до звіра.
Нехай у душі не зотліє ще віра,
Щоб злу неможливо здолати добро.
Засіймо його, щоб у серці цвіло!

Дощ вистукує мінорний тон
Чую добре я знайомі ритми
Плаче небо, проганяє сон,
Смуток із обличчя знову витри.
Розумію, небо це з дощем,
Місяць десь захований за хмари
Та глибоко в серці біль і щем –
Краще би світилися Стожари.
Тамувати в грудях важко сум,
Як весна на земельську ступає.
А у скронях заметілі дум –
Голову лещатами стискає.
Повернути б те, що не збулось.
Відшукати що, здавалось, втратив.
Маревом війнуло й понеслось –
Не спіймав, не наздогнав, розтратив...
Дощ вистукує мінорний тон...

Плаче небо.
Проганяє сум.